

Arrest

nr. 323 960 van 25 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 23 januari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) dat door verzoeker op 18 december 2024 werd ingediend in België. Ze is genomen met toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Ze werd op 18 maart 2025 aan verzoeker betekend en luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: Q.

voornaam: W.

geboortedatum: 20.04.1998

geboorteplaats: Qandi Bagh

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Q., W., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 18.12.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legt daarbij geen persoonlijk identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelt nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort. Daarnaast stelt hij zijn andere persoonlijke documenten in Afghanistan achtergelaten te hebben.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 10.11.2024 en in Slovenië op 13.11.2024.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 03.01.2025. De betrokkene verklaart ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelt geen familieleden in België of in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben op 15.08.2021 en door Pakistan naar Iran gereisd te zijn.

Hij verklaart veertien maanden in Iran verbleven te hebben. Daarna stelt hij negentien maanden in Istanbul, Turkije verbleven te hebben. Vervolgens verklaart de betrokkene door Bulgarije naar Servië gereisd te zijn en daar ongeveer een maand verbleven te hebben. Vervolgens stelt hij ongeveer twee maanden in Bosnië geweest te zijn. De betrokkene stelt vanuit Bosnië naar Kroatië gereisd te zijn. Hij stelt niet te weten wanneer hij er toekwam, maar stelt dat hij er ongeveer een week verbleef. Volgens de Eurodac-resultaten werden de betrokkene zijn vingerafdrukken in Kroatië genomen op 10.11.2024. Daarna verklaart hij naar Slovenië gereisd te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat zijn vingerafdrukken in Slovenië genomen werden op 13.11.2024. Naar eigen zeggen reisde hij vervolgens door Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België. De betrokkene verklaart op 14.12.2024 in België aangekomen te zijn.

Op 07.01.2025 werden de Kroatische en Sloveense instanties gevraagd de betrokkene terug te nemen. Op 10.01.2025 ontvingen onze diensten een weigering van de Sloveense instanties. Ze stellen dat op 06.12.2024 bij de Kroatische instanties een akkoord werd bekomen om de betrokkene terug te nemen. Eveneens stellen ze dat de betrokkene onderdook en dat de overdrachtstermijn hierdoor verlengd werd tot achttien maanden. De betrokkene is in Slovenië gekend als: H., W. U., °14.02.1998/Nangarhar, Afghanistan. Op 17.01.2025 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb. De betrokkene is in Kroatië gekend als: H., W., °19.02.1998/Afghanistan.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

De betrokkene stelt dat zijn vingerafdrukken werden genomen door de politie in Kroatië, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij stelt dat hij er verder geen informatie kreeg.

We merken op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Verder ontkent de betrokkene dat hij een verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

De Kroatische instanties stemden toe de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de

omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan dus van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat hij in Frankrijk hoorde dat België een goed land is en dat de mensen er vriendelijk zijn. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Hij stelt dat hij er geslagen werd door de politie toen hij weigerde om zijn vingerafdrukken af te staan. Hij stelt dat de voorzieningen het aantal migranten niet aankonden. Hij stelt dat er onvoldoende bijstand, waaronder medische bijstand, was voor vluchtelingen.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene goede dingen over België hoorde, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië.

Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

We herhalen dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken

aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aan toont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. De betrokkene stelt geen informatie ontvangen te hebben. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene stelt dat de voorzieningen in Kroatië het aantal migranten niet aankonden. Hij stelt dat er onvoldoende bijstand, waaronder medische bijstand, was voor vluchtelingen. De betrokkene stelt dat hij ongeveer een week in Kroatië verbleef. Hij stelt dat hij eerst op straat verbleef en pas daarna in een opvangcentrum. Enkele dagen in een opvangcentrum is te kort om te besluiten dat Kroatië tekort zou schieten wat de zorg voor verzoekers betreft.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.

De Kroatische instanties stemden op 17.01.2025 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in

zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international

protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 17.01.2025 is een bericht van de Kroatische instanties toegevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. "The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws."

We merken op dat Kroatië verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update", laatste update op 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in

principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA p. 57).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt in goede gezondheid te verkeren. Tot op heden werden er geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 100). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De voorwaarde van het ernstig middel

2.2.1. Uiteenzetting van het enig middel

Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 EVRM, iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Omwille van enorme problemen in zijn land van herkomst, Afghanistan, heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten.

Hij kwam uiteindelijk via Kroatië naar België, waar hij asiel aanvraagde.

Op 07.01.2025 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Dit verzoek werd op 17.01.2025 aanvaard met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verzoeker werd op 18.05.2025 ter kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op 03.01.2025.

Verzoeker is ongehuwd en heeft geen kinderen. Hij heeft geen familieleden in België of in andere lidstaten.

Verzoeker stelt dat de voorzieningen in Kroatië het aantal migranten niet aankonden. Hij stelt dat er onvoldoende bijstand was voor vluchtelingen. Verzoeker verbleef ongeveer een week in Kroatië. Hij verbleef eerst op straat en daarna in een opvangcentrum.

Verzoeker stelt dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië slecht behandeld werd. Hij werd onder meer geslagen door de politie.

Uit de informatie waarover verzoeker beschikt, blijkt dat de Zwitserse autoriteiten de overbrenging naar Kroatië hebben opgeschort.

(v o i r :
<https://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/switzerland-suspension-dublintransfer-croatia-due-summary-returns-border-bosnia-herzegovina>).

On 12 July 2019, the Federal Administrative Court of Switzerland ruled to suspend the transfer of an asylum applicant to Croatia under the Dublin Regulation 604/2013 (the Dublin Regulation) due to the current situation of summary returns at the Croatian border with Bosnia-Herzegovina (E-3078/2019, 12 July 2019).

The applicant, a Syrian national, arrived in Switzerland in March 2019. A EURODAC hit indicated that the applicant was previously registered in Croatia. A take back request was submitted to the Croatian Dublin Unit pursuant to Article 13 of the Dublin Regulation. The applicant appealed the decision on the grounds that Croatia was not a safe country. He stated that he had been returned from the Croatian border 18 times and was imprisoned and abused by Croatian border police. He also submitted that he continues to suffer physically and mentally from his experiences in Croatia.

The Court acknowledged the increasing number of reports concerning the denial of access to the asylum procedures by Croatian authorities and the return of large numbers of asylum seekers to the border with Bosnia-Herzegovina, where they are forced to leave the country. These reports included, inter alia, a report from the Special Rapporteur of the Committee on Migration, Refugees and Displaced Persons of the Council of Europe and the related draft resolution of the Committee.

The Court held that the State Secretariat for Migration (SEM) failed to sufficiently assess the submissions of the applicant, both with regard to the systemic deficiencies in the asylum system in Croatia as well as the applicant's own experiences and current health. It held that the lower court also failed to examine the risk of chain refoulement from Croatia and whether the alleged ill-treatment by the Croatian authorities could have reached the threshold of a possible violation of fundamental rights protected by Article 3 of the European Convention of Human Rights (ECHR).

Recognising that the right to be heard correlates with the duty of the authorities to actually hear the submissions and to take them appropriately into account, the Court ruled that the SEM must re-examine the case and ordered the suspension of the Dublin transfer.

(vrije vertaling: Op 12 juli 2019 heeft de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland besloten om de overdracht van een asielzoeker aan Kroatië op grond van de Dublinverordening 604/2013 (de Dublinverordening) op te schorten vanwege de huidige situatie van summiere terugkeer aan de Kroatische grens met Bosnië-Herzegovina (E3078/2019, 12 juli 2019).

Verzoeker, een Syrische onderdaan, kwam in maart 2019 aan in Zwitserland. Uit een EURODAC-hit bleek dat de aanvrager eerder in Kroatië was geregistreerd. Er werd een terugnameverzoek ingediend bij de Kroatische Dublin-eenheid overeenkomstig artikel 13 van de Dublinverordening. Verzoeker ging tegen de beslissing in beroep op grond van het feit dat Kroatië geen veilig land was. Hij verklaarde dat hij 18 keer van de Kroatische grens was teruggestuurd en door de Kroatische grenspolitie was opgesloten en mishandeld. Hij voerde ook aan dat hij nog steeds lichamelijk en geestelijk lijdt onder zijn ervaringen in Kroatië.

Het Hof nam kennis van het toenemende aantal rapporten over de weigering van toegang tot de asielprocedures door de Kroatische autoriteiten en de terugkeer van grote aantallen asielzoekers naar de grens met Bosnië-Herzegovina, waar zij worden gedwongen het land te verlaten. Deze rapporten omvatten onder andere een rapport van de speciale rapporteur van het Comité voor Migratie, Vluchtelingen en Ontheemden van de Raad van Europa en de bijbehorende ontwerp-resolutie van het Comité.

Het Hof oordeelde dat het Staatssecretariaat voor Migratie (SEM) de argumenten van verzoeker onvoldoende heeft beoordeeld, zowel met betrekking tot de systemische tekortkomingen in het asielstelsel in Kroatië als met betrekking tot verzoekers eigen ervaringen en huidige gezondheidstoestand. Het Hof oordeelde dat de lagere rechtbank ook het risico van kettingrestitutie uit Kroatië niet had onderzocht en of de vermeende slechte behandeling door de Kroatische autoriteiten de drempel van een mogelijke schending van de door artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) beschermde grondrechten had kunnen bereiken.

Het Hof erkent dat het recht om te worden gehoord samengaat met de plicht van de autoriteiten om daadwerkelijk te horen wat er wordt aangevoerd en daar op passende wijze rekening mee te houden, en oordeelt dat het SEM de zaak opnieuw moet onderzoeken en gelast de opschorting van de Dublinoverdracht.)

Verzoeker verwijst naar <https://ecre.org/croatia-new-report-on-torture-of-asylum-seekers-by-authorities/>.

The 'New Yearly Report on Torture of Asylum Seekers by Croatian Authorities at the EU External Borders' from the Border Violence Monitoring Network (BVMN) reveals a pattern of systematic violence, inhumane and degrading treatment of asylum seekers in Croatia. A total of 311 reports of pushbacks by Croatian authorities were added to the BVMN database during the course of 2019 of which 244 involved at least one and often multiple types of violence against asylum. The report identifies six main patterns of abuse and misconduct including: excessive and disproportionate force, use of electric discharge weapons (EDWs), forcing to undress, threats or excessive force with firearms, inhumane treatment inside police vehicles and detention with no basic facilities.

The substantial case evidence involves attack by police dogs, kicks and beatings with batons and attacks with electric discharge weapons, and police officers destroying or stealing the basic properties of asylum seekers. Further, the abuse include forced undressing and humiliation including of children, discharging firearms near adults and children and mock executions as well as teargas fired at people stuck in windowless police vans, and hour long detention of asylum seekers in unsanitary conditions denied food, water and access to toilets.

Given the pattern of torture and cruel, inhumane and degrading treatment the report concludes that Croatia is failing its responsibilities under domestic and international law: "including the European Convention on Human Rights as well as the Croatian Constitution".

(vrije vertaling: Het 'Nieuwe jaarverslag over marteling van asielzoekers door Kroatische autoriteiten aan de buitengrenzen van de EU' van het Border Violence Monitoring Network (BVMN) onthult een patroon van systematisch geweld, onmenselijke en vernederende behandeling van asielzoekers in Kroatië.

In totaal werden in de loop van 2019 311 meldingen van pushbacks door Kroatische autoriteiten toegevoegd aan de BVMN-database, waarvan 244 betrekking hadden op ten minste één en vaak meerdere soorten geweld tegen asielzoekers. Het rapport identificeert zes belangrijke patronen van misbruik en wangedrag, waaronder: buitensporig en disproportioneel geweld, gebruik van elektrische ontladingswapens (EDW's), dwingen om zich uit te kleden, bedreigingen of buitensporig geweld met vuurwapens, onmenselijke behandeling in politievoertuigen en detentie zonder basisvoorzieningen.")

Het substantiële bewijsmateriaal omvat aanvallen door politiehonden, schoppen en slaan met wapenstokken en aanvallen met elektrische ontladingswapens, en politieagenten die basiseigendommen van asielzoekers vernielen of stelen. Verder omvatten de mishandelingen het gedwongen uitkleden en vernederen, ook van kinderen, het afvuren van vuurwapens in de buurt van volwassenen en kinderen, schijnexecuties en het afvuren van traangas op mensen die vastzitten in politiebusjes zonder ramen, en het urenlang vasthouden van asielzoekers in onhygiënische omstandigheden zonder voedsel, water en toegang tot toiletten.

Gezien het patroon van marteling en wrede, onmenselijke en vernederende behandeling concludeert het rapport dat Kroatië zijn verantwoordelijkheden onder binnenlandse en internationale wetgeving niet nakomt: "inclusief het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Kroatische grondwet".)

Daarnaast verwijst verzoeker naar AIDA Country Rapport (10/07/2024).

Op 8 mei 2023 deed de administratieve rechtbank van Braunschweig uitspraak in zaak 2 A 269/22. De zaak betrof een Iraaks echtpaar met zes kinderen dat een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Duitsland. Hun verzoek om internationale bescherming werd afgewezen omdat ze al een verzoek om internationale bescherming in Kroatië hadden ingediend. Duitsland diende verzoeken in om hen terug te nemen, die door de Kroatische autoriteiten werden ingewilligd. Duitsland vaardigde daarop uitzettingsbevelen uit, aangevuld met inreisverboden.

Het Hof begon met te stellen dat willekeurige terugkeer een integraal onderdeel is van het beheer van interne migratie in Kroatië. Het wees op de systematische tekortkomingen van het Kroatische asielstelsel, voor zover de autoriteiten verzoekers om internationale bescherming regelmatig teruggedrijven over de buitengrens van de Europese Unie (EU) zonder hun verzoeken om internationale bescherming individueel te onderzoeken, of hen uitzetten naar Servië en Bosnië-Herzegovina in ketting- of collectieve uitzettingen. Volgens de beschikbare gegevens is het beginsel van wederzijds vertrouwen definitief ondermijnd door de bewezen systematische tekortkomingen van het Kroatische asielsysteem en de opvangvoorzieningen. Het Hof benadrukte dat de kunstmatige scheiding van de risico's voor Dublin-terugkeerders van de risico's voor andere verzoekers om internationale bescherming alleen gerechtvaardigd is als de teruggekeerden niet door deze risico's worden bedreigd. Vertrouwen op de garanties van Kroatië is echter niet langer gerechtvaardigd en op het gebrek aan onafhankelijke kennis van de Duitse autoriteiten kan niet worden vertrouwd, aangezien het de verantwoordelijkheid van de lidstaten is om onderzoek te doen. Het Hof oordeelde daarom dat er een aanzienlijk risico bestond dat verzoekers om internationale bescherming de toegang tot de asielprocedure zou worden ontzegd indien zij naar Kroatië zouden worden teruggestuurd, waarbij het opmerkte dat er onvoldoende aanwijzingen waren dat de zaken van kinderen meer aandacht zouden kunnen krijgen. Bijgevolg oordeelde het Hof dat de uitzettingsbevelen en inreisverboden onrechtmatig waren.

In Nederland vernietigde de rechtbank Den Haag in Amsterdam een beslissing over een Dublinoverdracht aan Kroatië, omdat de staatssecretaris onvoldoende onderzoek had gedaan naar de situatie van de mensen die naar Dublin waren overgedragen, in het licht van meldingen van refoulement en slechte behandeling in de lidstaat. Het Hof oordeelde dat de staatssecretaris het risico op schending van artikel 3 EVRM onvoldoende had onderzocht en het beginsel van wederzijds vertrouwen onvoldoende had gemotiveerd. In een andere zaak heeft de rechtbank Den Haag, zitting houdend in Roermond, een voorlopige maatregel gelast om een Dublinoverdracht aan Kroatië niet uit te voeren en de procedure opgeschort in afwachting van de uitspraak van het HvJEU in een zaak over kwesties die relevant zijn voor de onderhavige zaak. De rechtbank stelde dat uit algemene informatie over het land en de jurisprudentie van het EHRM bleek dat Kroatië op grote schaal en gedurende een lange periode refoulementen had uitgevoerd. Het Hof merkte op dat de door de Kroatische autoriteiten verstrekte informatie onvoldoende was om te bepalen of het beginsel van wederzijds vertrouwen kon worden ingeroepen. De rechtbank stelde ook dat de prejudiciële vragen over de rechtmatigheid van de overdrachten aan Polen in zaak NL22.6989 (15 juni 2022) relevant waren voor de onderhavige zaak. De rechtbank besloot daarom de behandeling van de zaak aan te houden totdat het HvJEU de vragen had beantwoord en het bestreden overdrachtsbesluit aan te houden totdat op het hoger beroep was beslist.

Het Kroatische Rode Kruis (CRC) meldde dat de grootste uitdaging in 2023 de zeer grote instroom was van nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming in de twee opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming. Dit vergde extra inspanningen en de betrokkenheid van al het CRC-personeel bij huisvestings- en opvangactiviteiten om alle verzoekers om internationale bescherming te voorzien van bedden, hygiënekits, beddengoedkits en kleding en schoeisel. Vaak bedroeg de instroom van nieuwe verzoekers om internationale bescherming meer dan 150 in 24 uur, wat resulteerde in tijdelijke huisvesting op matrassen in de gangen totdat er bedden in de kamers beschikbaar kwamen. Als gevolg daarvan ontstonden er problemen met het schoonhouden en de hygiëne van de gangen van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb, aangezien het schoonmaakpersoneel niet alle gangen kon schoonmaken vanwege de matrassen en de aanvragers die erop sliepen. In Kutina werd het probleem gedeeltelijk opgelost door containers op het voetbalveld te plaatsen, waar verzoekers om internationale bescherming werden ondergebracht als alle slaapplekken in het centrum vol waren. Bovendien verbleef een groot aantal verzoekers om internationale bescherming slechts enkele dagen in het centrum, sommigen zelfs minder dan 24 uur.

Are You Syrious (AYS) meldde dat zij in 2023 verzoekers om internationale bescherming informatie gaven over het recht op werk en hulp bij het zoeken naar werk (bijvoorbeeld het schrijven van cv's en het contacteren van werkgevers). Volgens de AYS waren de problemen in 2023 onder andere het niet betalen van loon of overuren, het niet informeren van aanvragers over werknemersrechten en werkgevers die weigerden contracten te ondertekenen.

Dit maakt dan ook dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2- 3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2. Beoordeling van het enig middel

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen op dit vlak en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Kroatië, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker, met het akkoord van de Kroatische autoriteiten, met de aan het terugname-akkoord van 17 januari 2025 gevoegde uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang voor verzoeker en met alle in de bestreden beslissing vermelde bronnen.

Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen:

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Aangezien de verwerende partij zich voornamelijk heeft gesteund, voor wat betreft de actuele situatie in Kroatië, op het "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023", met een laatste update op 10 juli 2024, kan verzoeker zich niet vergenoegen met een verwijzing naar landeninformatie of rechtspraak die minder actueel is om de bevindingen in de bestreden beslissing als niet deugdelijk af te doen.

Verzoeker verwijst naar informatie over pushbacks, collectieve uitzettingen, detentie en politiegeweld tegen migranten aan de grens en stelt dat hij zelf ook werd geslagen door de politie.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze verklaring van verzoeker, maar daarover uitvoerig heeft gemotiveerd. Verzoeker kan zich niet vergenoegen met het louter herhalen van zijn verklaring zonder met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij hierover op ondeugdelijke wijze heeft geoordeeld.

Verder heeft het Hof van Justitie in een arrest van 29 februari 2024 geoordeeld dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65).

Ter zake wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat “pushbacks” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. De verwerende partij heeft echter gesteld dat dit niet betekent dat verzoeker, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië wordt overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigt terecht te komen. Zij motiveert hieromtrent het volgende:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van ‘push backs’ en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’ van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn”.

In die context moet ook worden benadrukt dat de Kroatische autoriteiten op 17 januari 2025 uitdrukkelijk hebben ingestemd met het Belgische verzoek om betrokkene over te dragen én dat zij daarbij specifiek wat verzoeker betreft de garantie hebben gegeven dat het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming zal gebeuren conform de nationale wetgeving en de Europeesrechtelijke en internationale verplichtingen. Met andere woorden: het is gegarandeerd dat verzoeker niet verstoken zal blijven van de rechten waarop hij als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerders aanspraak kan maken. De vaststelling dat verzoeker in het kader van het zogenaamde Dublin-interview verklaarde dat de voorzieningen in Kroatië het aantal migranten niet aankonden en dat er onvoldoende bijstand was, waaronder medische bijstand, doet geen afbreuk aan deze garanties. Overigens werden ook deze verklaringen betrokken bij het besluitvormingsproces. Zo wees de verwerende partij erop dat een verblijf van enkele dagen in een opvangcentrum te kort is om te besluiten dat Kroatië tekort zou schieten en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen gevallen zijn van verzoekers die geen opvang kregen wegens plaatstekort en dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden in de opvangcentra nu ze door renovatiewerken sterk verbeterd zijn. Verder moet in herinnering worden gebracht dat eventuele tekortkomingen in de opvangomstandigheden alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan zoals reeds gezegd de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de

levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92). Verzoeker maakt met zijn verwijzing naar een niet nader geïdentificeerde -en dus niet gedateerde- mededeling van het Rode Kruis op het eerste gezicht niet aannemelijk dat eventuele tekortkomingen in de opvangcentra deze bijzonder hoge drempel bereiken.

Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te zijn en de aanwezigheid van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de wettelijk gewaarborgde gezondheidszorg kunnen belemmeren niet dermate problematisch is dat een overdracht een risico op schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg dreigt te hebben. Verzoeker brengt noch actuele informatie bij die zou aantonen dat deze bevindingen niet correct zouden zijn, noch voert hij concrete argumenten aan die op een onzorgvuldige beoordeling zouden kunnen duiden.

Waar verzoeker tot slot erop wijst dat in 2023 werd gemeld dat verzoekers om internationale bescherming werden bijgestaan door AYS op het vlak van informatie over het recht op en het zoeken naar werk en dat er problemen waren op het vlak van de niet uitbetaling van loon of overuren, het niet informeren over werknemersrechten en werkgevers die weigerden contracten te ondertekenen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat hij van dergelijke problemen geen gewag heeft gemaakt zodat de verwerende partij daarover niet behoefde te motiveren. Evenmin toont hij aan dat hij op deze gronden een reëel risico loopt om na overdracht in een onmenselijke of vernederende situatie zoals hierboven gedefinieerd, terecht te komen.

Samengevat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht van verzoeker aan de Kroatische autoriteiten en evenmin dat zij daarover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftientwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS